

הלכות פרה אדמה פרק ה

א. כל העוסקין בפרה מתחלה ועד סוף, מטמאין בגדים כל זמן עשייתן שנאמר בשוחט ומשליך עץ ארז "וכבס בגדיו" . ורחץ בשרו" (במדבר יט, ז), ונאמר בשורף "והשירף אתה יכבס בגדיו" (במדבר יט, ח), ונאמר "וכבס האסף את-אפר הפרה" (במדבר יט, י): מלמד שכל העוסקין בה מתחלה ועד סוף מטמאין בגדים וטעונין טבילה והערב שמש, דין תורה; אבל המשמר אותה בשעת עשייתה, מטמא בגדים מדבריהם גזרה, שמה יזיז בה אבר.

ב. כל מקום שנאמר בתורה בטמאות "יכבס בגדיו" (ויקרא יא, כה; עוד עשר פעמים בספר ויקרא; במדבר יט, ח; במדבר יט, כא), לא בא ללמדנו שהבגדים שעליו בלבד הן הטמאים. אלא ללמד שכל בגד או כלי שיגע בו הטמא הזה, בשעת חבורו במטמאיו הרי הן טמאים; אבל אחר שיפרש ממטמאיו, אינו מטמא בגדים.

ג. פיצד: הנושא את הנבלה אחד בגד שעליו, או כלי שיגע בו, כל זמן שהוא נושא אותה הרי הן טמאים, והרי הן ראשון לטמאה; וכן זה הנושא, הרי הוא ראשון. פרש ממטמאיו, והשליך את הנבלה הרי הוא ראשון, כמות שהיה; ואם יגע בכלי או בגד, אינו מטמא אותו שאין ולד טמאה מטמא כלים, כמו שבארנו בתחלת הספר. וכן כל פיוצא בנבלה.

ד. וכן כל העוסקין בפרה אם נגע בבגד או בכלי בשעת שחיטה, או בשעת שרפה הרי הן טמאים; אבל אחר שיפרש ממעשיה אף על פי שעדין לא טבל אם נגע בכלי, אינו מטמאו: מפני שהוא ולד טמאה. והפרה עצמה אינה מטמאה, לא אדם ולא כלים שנגעו בה; אלא המתעסק בה בלבד הוא הטמא וטעון טבילה, ומטמא בגדים כל זמן שעוסק בה.

ה. במה דברים אמורים, בזמן שנשרפת כמצותה. אבל אם נפסלה, המתעסק בה טהור: ארע פסול בשחיטתה, אינה מטמאה בגדים. ארע בהזיתה פסול כל העוסק בה לפני פסולה, מטמא בגדים; לאחר פסולה, אינו מטמא בגדים. השלים לכנס את אפרה המתעסק בה אחר כן בחלוק האפר או בהצנעתו, וכן הנוגע בו טהור.

ו. ולא הפרה בלבד, אלא כל החטאות הנשרפות מן הפרים ומן השעירים השורף אותם מטמא בגדים בשעת שרפתן, עד שיעשו אפר: שהרי הוא אומר בפר ושעיר שליום הכפורים, "והשירף אתם יכבס בגדיו" (ויקרא טז, כח) מפי השמועה למדו שזה בנין אב לכל הנשרפין, שיהיו מטמאין בגדים עד שיעשו אפר.

ז. במה דברים אמורים, בשלא ארע בהן פסול, ונשרפו כמצותן בבית הדשן; אבל אם נפסלו בעזרה נשרפין שם כפסולי המקדשין, ושורפן טהור. וכן המתעסק בהן משיעשו אפר, אינו מטמא בגדים. ואיזה הוא שורף: זה המסייע בשרפה כגון המהפך בבשר, והמשליך עצים, והמהפך באש, והחותה גחלים כדי שתבער האש, וכיוצא בזה; אבל המצית את האור לשרפן, והמסדר את המערכה טהור.

ח. וכן למדו מפי השמועה שהנושא פרים ושעירים הנשרפין,

לְהוֹצִיאַן לְבֵית הַדָּשֶׁן לְשָׂרְפֵן טָמֵא וּמִטָּמֵא בְּגָדִים דִּין תּוֹרָה,
כָּל זְמַן שֶׁהוּא עוֹסֵק בְּהוֹלָכָתָן; וְטֻעוֹן טְבִילָה וְהַעֲרַב שְׁמֵשׁ:
כְּמוֹ הַמְּשַׁלַּח אֶת הַשְּׁעִיר לְעִזָּאזֵל, שֶׁהוּא מִטָּמֵא כָּל בָּגֶד, וְכָל
כְּלִי שִׁינָּע בּוֹ כְּכֻלָּם שְׁעָלָיו, כָּל זְמַן שֶׁמִּתְעַסֵּק בְּשִׁלוּחוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
”וְהַמְּשַׁלַּח אֶת-הַשְּׁעִיר, לְעִזָּאזֵל יִכָּבֵס בְּגָדָיו” (ויקרא טז, כו).

ז. מֵאִימַתִּי מִטָּמְאִין בְּגָדִים, הַנוֹשְׂאִין פָּרִים וּשְׁעִירִים הַנִּשְׂרָפִין
מִשִּׁיבָאוֹ בְּהֵן חוּץ לְחוּמַת הָעִזָּרָה. נִשְׂאוֹם בְּמוֹטוֹת, וַיָּצְאוּ
מִקְצַת הַנוֹשְׂאִין חוּץ לְחוּמַת הָעִזָּרָה, וְהָאֲחֵרוֹנִים לֹא יָצְאוּ אֵלּוּ
שִׁיבָאוֹ, מִטָּמְאִין בְּגָדִים; וְאֵלּוּ שְׁעָדִין לֹא יָצְאוּ, אֵינָן מִטָּמְאִין
בְּגָדִים עַד שִׁיבָאוּ.

י. יָצְאוּ וַחֲזָרוּ לְעִזָּרָה הַנוֹשֵׂא אוֹתָן בְּעִזָּרָה, טָהוֹר עַד שִׁיבָאוּ
בְּהֵן. הִיא עוֹמֵד חוּץ לְעִזָּרָה, וּמוֹשֵׁף אוֹתָם מִשֵּׁם מֵאֲחֵר שֶׁחֲזָרוּ
הוֹאִיל וּכְבֵר יָצְאוּ לְחוּץ, וְהָרִי זֶה הַמוֹשֵׁף אוֹתָן בְּחוּץ הָרִי הוּא
סִפֵּק טָמֵא.

יא. וּמֵאִימַתִּי מִטָּמֵא בְּגָדִים, הַמְּשַׁלַּח אֶת הַשְּׁעִיר מִשִּׁיבָאוֹ חוּץ
לְחוּמַת יְרוּשָׁלַיִם, עַד שְׁעַת דִּחְתָּתוֹ לְעִזָּאזֵל. אֲבָל אַחֵר שֶׁדִּחְתָּהוּ
אִם נָגַע בְּכֻלָּם וּבְגָדִים, טָהוֹרִים.

יב. הַנוֹגֵעַ בְּפָרִים וּשְׁעִירִים הַנִּשְׂרָפִין עֶצְמוֹן, אִפְלוּ אַחֵר שִׁיבָאוּ
בֵּין אָדָם בֵּין כְּלִים, בֵּין אֲכָלִין בֵּין מִשְׁקִין הַכֹּל טָהוֹר; וְכֵן אִם
נָגְעוּ בַשְּׁעִיר הַמְּשַׁלַּח עֶצְמוֹ, בְּזְמַן הוֹלָכָתוֹ טָהוֹרִים: שְׂאִין
אֵלּוּ מִטָּמְאִין אֲלֹא לְמִתְעַסֵּק בְּהֵן בְּלִבָּד, שֶׁנֶּאֱמַר ”וְהַשְּׂרֵף אֹתָם
יִכָּבֵס בְּגָדָיו” (ויקרא טז, כח); אֲבָל הַנוֹגֵעַ, טָהוֹר.